

Sinergija iz sodelovanja – zagotavljanje legitimnosti?

Nedavno je bila v nekem novejšem ljubljanskem sosesstvu izvedena javno-mnenjska študija o pripravljenosti prebivalstva sodelovati pri prenovi lastnega stanovanjskega okolja. Študija je vključevala kakovost samih stanovanj, prometnih ureditev in odprtega prostora. Pomemben cilj je bil okrepiti zaupanje med izvajalci: prebivalci, mestno upravo in strokovnjaki. Nato bi skupaj predlagali večini vsečne, sprejemljive in uresničljive družbeno ter tehnično legitimne rešitve, ki bi se v meso spremenile prek celovite prenove. Opravili so sociološko anketo in predlagali prostorske ureditve. Na dveh delavnicah izvedenih s krajanji so kmalu ugotovili, da si morebitni udeleženci takšne prenove pač ne zaupajo povsem. Strokovna skupina je prebivalce sosesstva razumela kot lastnike, ki naj bi skrbeli za svoje premoženje. Krajanji so strokovnjake razumeli kot ne bodi ga treba padalce, ki vnašajo nemir v njihovo spokojno skupnost. Skupini sta seveda delovali na idealiziranih in izkustvenih predpostavkah. Pokazalo se je, da je lastnikom (pretežno so itak vsi prebivalci lastniki), razen premožnejšim, ki bi se celo izselili (če bi imeli kam za sprejemljivo ceno), zaenkrat še malo mar za lastnino, sploh pa njeno celovito prenovo. Ponujene roke niso razumeli kot dobronamerno spodbudo, temveč svojevrsten pritisk. Strokovnjaki, vključno s prisotnimi predstavniki mestne uprave, so prebivalce, morda celo idealistično, razumeli kot partnerje in verjeli, da se bodo razkrili in povedali, kje jih in kaj v prostoru žuli. Pa so se le deloma. Zaupanje se pač gradi dolga leta, pa se že dolga leta ni. Besednim spodbudam in teoretičnim modelom morajo slediti stvarna dejanja. Morda najprej mehko z drobnimi posegi, potem, ko je zaupanje zares vzpostavljeno, pa na vrsto pride težka gradbena mehanizacija.